

N:o 25.

Ank. till Riksd. kansli den 25 febr. 1890, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter m. m. äfvensom inom riksdagen väckta förslag i dithörande ämnen.

(I. A.)

Uti en till Riksdagen aflåten proposition (n:o 6) af den 11 januari innevarande år har Kongl. Maj:t, med förmälan att Kongl. Maj:t vore sinnad att samma dag aflåta proposition angående förändrad lydelse i vissa delar af värnpligtslagen den 5 juni 1885 samt under åberopande af hvad som funnes anfördt i det vid Kongl. Maj:ts proposition till Riksdagen angående statsverkets tillstånd och behof fogade protokoll öfver finansärenden, föreslagit Riksdagen att, för den händelse Riksdagen godkände den angående förändrad lydelse i vissa delar af värnpligtslagen aflåtna propositionen, i hvad den samma afsåge ändring i §§ 1, 3, 6, 27 och 52 af nämnda lag, jemväl besluta:

att i de skatter och utlagor, som med tillämpning af bestämmelserna i kongl. kungörelsen den 5 juni 1885, angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, blifvit nedsatta med trettio procent, ytterligare nedsättning skall, under iakttagande i tillämpliga delar af föreskrifterna i berörda kongl. kungörelse, från och med år 1891 ega rum med tio procent af det belopp, hvarå nyssnämnda nedsättning beräknats;

att i de fall, der nedsättning i skatt eller utlaga enligt kongl. kungörelsen den 5 juni 1885 bör ega rum, men icke ifrågakommer förr än

Bih. till Riksd.: Prot. 1890. 4 Saml. 1 Afd. 17 Häft.

efter 1891 års ingång, nedsättningen bestämmes till fyratio procent af det belopp, hvarå enligt samma kongl. kungörelse nedsättningen skall beräknas;

att den till Sala bergslag förut utgående, men numera till statsverket indragna grufvedrängshjelpen af hemman inom åtskilliga socknar i Vestmanlands län från och med ingången af år 1891 nedsattes med ytterligare tio procent af det belopp, hvarå den jemlikt kongl. brefven den 13 juli och den 25 november 1887 medgifna nedsättning af trettio procent egt rum; samt

att den ersättning, som jemlikt kongl. kungörelsen den 3 februari 1888 bör utgå till egare af skattefrälsehemman, hvars skattefrälseränta, ehuru varande af den beskaffenhet, som afses i § 1 af kongl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen af skattefrälseräntor, kronotonde, som innehafves under enskild eganderätt, samt arbets- eller hofveriskyldighet till skattesåld kronoegendom icke blifvit af statsverket inlöst, skall, under iakttagande i öfrigt af bestämmelserna i nämnda kungörelse, från och med år 1891 utgå med fyratio procent af räntans belopp, beräknadt på sätt i samma kungörelse föreskrifves.

Statsutskottet, till hvars förberedande handläggning denna proposition blifvit öfverlemnad, har i sammanhang med densamma behandlat jemväl nedannämnda, inom Riksdagens Andra Kammare väckta motioner, i hvad de afse nedsättning i de å viss jord hvilande grundskatter, nemligen:

af herr *Hans Andersson* i Nöbbelöf, med hvilken herr *J. Bengtsson* m. fl. instämt, och som (i motion n:o 3) hemställt, att Riksdagen måtte besluta:

att från och med 1891 nedsättning skulle ytterligare ega rum med tjugu procent af den å viss jord före 1885 års afskrifning utförda, i kronans jordeböcker och räkenskaper upptagna, grundskatt, att verkställas efter samma grunder och bestämmelser, som funnes stadgade i kongl. kungörelsen af den 5 juni 1885, angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter;

att från och med 1891 ytterligare tjugu procent lindring i rustnings- och roteringsbesvären efter de värden som för hela kostnaden af dessa besvär blefve år 1885 af Riksdagen godkända, skulle komma alla rustnings- och roteringskyldige till godo efter enahanda grunder och bestämmelser, som funnes i lagen af den 5 juni 1885, angående lindring i rustnings- och roteringsbesvären; och

att minska beräkningen af inkomsten af grundskatter för år 1891 med det belopp, som motsvarade tjugu procent ytterligare nedsättning deraf, och under fjerde och femte hufvudtitlarna anvisa det anslag, som erfordrades till ytterligare lindring af tjugu procent utaf rustnings- och roteringsbesvären;

af herr *L. Pålsson* (motion n:o 33) med förslag,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes för nästa års Riksdag framlägga förslag till sådan skatteändring inom landet att återstående 70 procent af grundskatterna samt rustnings- och roteringsbesvärerna successivt under viss bestämd tid och på vissa vilkor helt och hållet blefve afskrifna, samt i stället, när så behöfdes, införande af en statsskatt, lika för alla beskattningsföremål, efter fastighetsvärde eller årsinkomst;

af herr *J. Eliasson*, med hvilken herr *A. Kihlberg* m. fl. förenat sig (motion n:o 45) och som föreslagit, det Riksdagen måtte besluta:

att, från och med år 1891, den nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, som stadgades i kongl. kungörelsen den 5 juni 1885, förändras från 30 till 50 procent;

att, äfven från och med år 1891, den i lagen den 5 juni 1885 bestämda lindring i rustnings- och roteringskyldigheten ökas från 30 till 50 procent; samt

att bevilja erforderligt anslag för detta ändamål;

af herr *A. P. Danielson* m. fl. (motion n:o 175), som föreslagit, att Riksdagen ville besluta:

att från och med 1891 nedsättning skulle ytterligare ega rum med 20 procent af den å viss jord före 1885 års afskrifning utförda, i kronans jordeböcker och räkenskaper upptagna grundskatt, likaså för egare af skattefrälsehemman och de hemman i Sala bergslag, hvarå förr utgått grufvedrängshjelp, att verkställas efter samma grunder och bestämmelser, som funnes stadgade i kongl. kungörelsen af den 5 juni 1885, angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter samt sedermera tillkomna bestämmelser;

att från och med 1891 ytterligare 20 procent lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna, efter de värden som för hela kostnaden af dessa besvär blefvo 1885 af Riksdagen godkända, skulle komma alla rustnings- och roteringskyldige till godo efter enahanda grunder och bestämmelser, som funnes i lagen af den 5 juni 1885 angående lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna; och

att minska beräkningen af inkomsten af grundskatter för 1891 med det belopp, som motsvarade 20 procent ytterligare nedsättning deraf, och under fjärde och femte hufvudtitlarne anvisa det anslag, som erfordrades till ytterligare lindring af 20 procent af rustnings- och roteringsbesvärerna, samt den förändring af lydelsen i lagen af den 5 juni 1885 angående lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna som kunde genom bifall till här ofvan framställda yrkanden föranledas;

samt af herr *P. G. Petersson* i Brystorp, med hvilken herr *Folke Andersson* m. fl. instämt (motion n:o 98), med hemställan att, i händelse Riksdagen skulle bifalla ytterligare 20 procent afskrifning å grundskatten, lika förmån äfven måtte tillkomma egare af skattefrälsehemman på så sätt, att från statsverket erhöles ersättning med 50 procent af frälseräntans belopp, beräknadt på sätt i kongl. kungörelsen den 3 februari 1888 föreskrefves.

Enligt hvad herr statsministern i det vid Kongl. Maj:ts proposition angående statsverkets tillstånd och behof fogade statsrådsprotokoll öfver finansärenden den 11 januari innevarande år meddelat, föreläge nu vid beräkningen af statsverkets inkomster för år 1891 ett från föregående år uppkommet öfverskott af närmare 6,000,000 kronor, hvilket i betraktande af öfriga vid förevarande statsreglering till buds stående tillgångar kunde i väsentlig mån disponeras till andra utgifter än de, så att säga, vanliga och löpande. Detta öfverskott måste dock, enligt herr statsministerns mening, till stor del antagas vara af mera tillfällig beskaffenhet, hvadan utgifter eller, rättare sagdt, efterskänkande af inkomster af varaktig natur endast i en jemförelsevis mindre mån syntes kunna på dess befintlighet grundas.

Jemte uttalande i fråga om beredande af medel från detta öfverskott till vissa uppgifna behof, yttrar herr statsministern vidare, att det vore gifvet, att Kongl. Maj:t vidblefve den uppfattning angående lättnad i rustnings- och roteringsbördan och afskrifning af grundskatten, i sammanhang med utsträckt ordnande af försvaret, som Konungen den 9 januari 1885, efter inhemtadt yttrande af sin dåvarande statsminister, omfattade och hvilken sedermera i hufvudsak vann Riksdagens gillande. Omständigheterna möjliggjorde nu ett ytterligare steg på den då inslagna vägen. Om än, såsom redan antydts, en stor del af nu befintliga öfverskott borde anses vara af mera tillfällig natur, och således i främsta rummet afses för behof af mera tillfällig art, kunde dock med visshet antagas att en ej ringa del af ifrågavarande statsinkomster härörde af en uppkommen, år efter annat fortgående tillväxt i statsintraderna af sådan stabilitet, att, derest icke synnerliga undantagsförhållanden skulle inträda, den äfven för framtiden kunde påräknas, samt att i följd häraf en ytterligare lindring i grundskatt samt rustnings- och roteringsbesvär utan förryckning i framtida statsregleringar nu kunde ega rum. Det belopp, som skulle kunna afses för detta ändamål, ansåge herr statsministern kunna uppgå till 10 procent af grundskattens samt rustnings- och roteringsbesvärens värde före den derå redan skedda afskrifning af 30 procent, alltså omkring 1,000,000 kronor.

Då utskottet nu går att afgifva yttrande i föreliggande frågor, har

utskottet till en början velat särskildt beröra Kongl. Maj:ts framställning i hvad den afser att den föreslagna skattelindringen skulle göras beroende af beslut om utsträckt värnpligt. Vid skattelindringsfrågornas nästföregående behandling i statsrådet den 9 januari 1885 yttrade dåvarande statsministern, som ansåg, att talande skäl visserligen kunde, oberoende af försvarsfrågan, anföras för en förändring i vårt skatteväsende just med afseende å ifrågavarande skatter och besvär, bland annat, att det gäfves ett förhållande, hvilket talade emot skattefrågans lösning eller, rättare sagdt, gjorde en sådan lösning för ögonblicket utförbar, och det vore det samband mellan försvars- och skattefrågorna, som mer eller mindre medvetet gjorde sig gällande hos dem, hvilka hade att bestämma öfver frågornas öde. Jemte instämmande i denna åsigt får utskottet uttala den mening, att detta samband emellan de olika frågorna måhända är till lika stor skada för försvarsfrågans lyckliga lösning som för skattefrågans. Derest sistnämnda fråga blefve bragt till slutligt afgörande och sålunda de stridigheter, densamma under en lång följd af år alstrat, blefve bilagda, skulle utan tvifvel en enigare samverkan ernås i sträfvandet att vinna ett betryggande försvar. Men så länge dessa frågor fortfarande äro sammanbundna vid hvarandra, skada de hvarandra ömsesidigt. Att obenägenhet för ökad värnpligt och deraf föranledda uppoffringar förefinnes inom många samhällsklasser torde väl ej kunna förnekas, men ej heller kunna allt för mycket tadlas i ett land, der fred, lyckligt nog, varat i tre fjerdedels sekel. Men skola nu försvars- och skattefrågor så sammanlänkas, att mången bibringas den falska föreställning, att hans ökade skyldighet i afseende å värnpligt icke är tillkommen för fullgörande af hvad landets försvar kräfvat utan för att bereda skattelindring åt egarne af landets skattememman, då torde obenägenheten för ökad värnpligt alltjemt tilltaga och detta förfarande, enligt utskottets uppfattning, komma att medföra än ytterligare svårigheter för en lycklig lösning af försvarsfrågan.

Utskottet, som sålunda anser dessa båda frågor böra skiljas från hvarandra, har tagit den föreslagna skattelindringen i öfvervägande, oberoende af frågan om ändring i värnpligtslagen, öfver hvilken fråga det i öfrigt tillkommer annat utskott att yttra sig.

Hvad sålunda beträffar skattelindringen i och för sig, torde icke erfordras, att utskottet ingår i närmare utredning angående nödvändigheten af ett fortgående å den skattereformernas väg, som år 1885 beträddes. De nu ifrågavarande betungande skatternas obillighet och orättvisa hafva så ofta blifvit framhållna och af så väl Konung som Riksdag erkända, att utskottet, icke lär böra vidare utlåta sig derom. Öfvan omförmälda, af herr Eliasson väckta motion, till hvilken utskottet får hänvisa, innehåller i detta afseende upplysningar och öfvertygande skäl. Beträffande den i berörda motion fram-

hållna olikheten i afseende å jordens beskattning i vårt land, har utskottet endast velat framhålla att, enligt den i skatteregleringskomiténs utlåtande meddelade utredning i dessa ämnen, skatterna till staten år 1878 utgjorde i medeltal på hvarje 1,000 kronors taxeringsvärde, för städernas bevillnings-skyldiga fastigheter 57 öre, för frälseegendomar i allmänhet 2 kronor 90 öre och för säterier och ladugårdar 61 öre, under det att skatterna efter samma beräkning utgjorde för skattehemmanen 7 kronor 79 öre, hvilket skattebelopp dock utginge så olika, att det vexlade emellan 28 kronor (i Vermlands län) och 52 öre (i Kalmar län).

Jemte åberopande i öfrigt af bemälda komiténs utlåtande i dessa frågor, har utskottet emellertid ansett sig böra erinra derom, att, sedan ej allenast inom landet under en följd af år allvarlig klagan öfver ifrågavarande skatter och besvär gjort sig gällande, utan desamma jemväl från regeringens sida betecknats såsom sekelgamla orättvisor, har hos landets befolkning fordran på rättvisa i dessa förhållanden allt starkare och oafvisligare framträdt.

Då utskottet alltså finner det vara af den allra största vikt, att skattelindringar i förevarande hänseende åstadkommas, ställer sig såsom det enda villkor härför frågan om, huruvida statsverkets tillgångar medgifva den minskning i inkomster och ökning i utgifter, de ifrågasatta skattelindringarne skulle medföra. Men från denna synpunkt lärer med afseende å statsverkets nuvarande ställning hinder emot skattelindringarne icke förefinnas; och då torde ej heller ett uppskof dermed kunna skäligen försvaras.

Att, såsom Kongl. Maj:t föreslagit, endast besluta en afskrifning af 10 procent i grundskatterna torde dock visserligen ej motsvara de kraf på skattelindring, som med fog nu kunna framställas.

I öfverensstämmelse med det, vid den af Kongl. Maj:t år 1885 föreslagna skattelindringen, till statsrådsprotokollet gjorda uttalandet om att det vore en angelägen sak, att skattenedsättningen ej inskränktes till alltför ringa del utan tilltoges temligen betydlig, har utskottet föreställt sig, att den nu förestående lindringen i berörda skatter och onera icke kan lämpligen ifrågasättas till ringare del än tjugu procent af desammas belopp före den år 1885 beslutade nedsättningen deri, helst denna ytterligare nedsättning kan ega rum utan fara för att andra statens behof derigenom skulle behöfva åsidosättas. Genom en fortsatt minskning med 20 procent i dessa skatter och besvär skulle desamma komma att nedsättas till 50 procent, eller hälften af deras 1885 beräknade värde; och sedan denna ståndpunkt i afseende å skattefrågornas lösning vunnits, torde tiden vara inne att taga i öfvervägande, huruvida ett fullständigt upphörande af ifrågavarande skatter och besvär må, på sätt vid föregående tillfällen ifrågasatts, ställas i samband med förändrade bestäm-

melser angående fastighetsbevilningen och andra frågor, hvilka äro af natur att böra göras beroende af berörda skattebördors aflyftande.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt har utskottet, som icke trott sig böra för närvarande förorda den fullständiga afskrifning af grundskatterna herr *L. Pålsson* i ofvananförda motion föreslagit, ansett sig böra, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med hvad herrar *Hans Andersson*, *J. Eliasson*, *A. P. Danielson* m. fl. och *P. G. Petersson* i förenämnda motioner hemställt, tillstyrka bifall till Kongl. Maj:ts föreliggande proposition om nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, dock under det förbehåll, att denna nedsättning icke må göras beroende af Riksdagens beslut om ökad värnpligt samt med den utsträckning i skattelindringen, att densamma må bestämmas till 20 procent af nämnda skatter.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får utskottet, som framdeles under riksdagen kommer att i utlåtanden angående beräkningen af statsverkets inkomster göra de ytterligare framställningar, hvartill Riksdagens beslut i förevarande frågor må befinnas föranleda, hemställa:

A. att Riksdagen, oberoende af det beslut, Riksdagen kan komma att fatta med anledning af Kongl. Maj:ts till Riksdagen afgifna förslag om ändring i vissa delar af värnpligtslagen den 5 juni 1885, må, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med hvad i herrar *H. Anderssons*, *J. Eliassons*, *A. P. Danielsons* m. fl. och *P. G. Peterssons* ofvan nämnda motioner föreslagits, på det sätt bifalla Kongl. Maj:ts förevarande framställning, att Riksdagen beslutar under förutsättning af motsvarande lindring i rustnings- och roteringsbesvären:

att i de skatter och utlagor, som med tillämpning af bestämmelserna i kongl. kungörelsen den 5 juni 1885, angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, blifvit nedsatta med trettio procent, ytterligare nedsättning skall, under iakttagande i tillämpliga delar af föreskrifterna i berörda kungörelse, från och med år 1891 ega rum med tjugu procent af det belopp, hvarå nyssnämnda nedsättning beräknats;

att i de fall, der nedsättning i skatt eller utlaga enligt kongl. kungörelsen den 5 juni 1885 bör ega rum, men icke ifrågakommer förr än efter 1891 års ingång, nedsättningen bestämmas till femtio procent af det belopp, hvarå enligt samma kungörelse nedsättningen skall beräknas;

att den till Sala bergslag förut utgående, men numera till statsverket indragna grufvedrängshjelpen af hemman inom åtskilliga socknar i Vestmanlands län från och med ingången af år 1891 nedsättes med ytterligare tjugu procent af det belopp, hvarå den jemlikt kongl. brefven den 13 juli och den 25 november 1887 medgifna nedsättning af trettio procent egt rum; samt

att den ersättning, som jemlikt kongl. kungörelsen den 3 februari 1888 bör utgå till egare af skattefrälsehemman, hvars skattefrälseränta, ehuru varande af den beskaffenhet, som afses i § 1 af kongl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen af skattefrälseräntor, kronotonde, som innehafves under enskild eganderätt, samt arbets- eller hofveriskyldighet till skattesåld kronoegendom icke blifvit af statsverket inlöst, skall, under iakttagande i öfrigt af bestämmelserna i nämnda kungörelse från och med år 1891 utgå med femtio procent af räntans belopp, beräknadt på sätt i samma kungörelse föreskrifves;

B. att herr L. Pålssons ofvan omförmälda motion, i hvad den afser afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter, icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 24 februari 1890.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.

Reservationer:

af herrar friherre *B. A. Leijonhufvud*, *F. Boström*, *V. N. Ekenman* och *K. Bohnstedt*;

vid punkten **A**:

af herrar grefve *G. Sparre*, *C. E. Casparsson*, *E. V. R. L. Königsfeldt*, *O. W. Odelberg*, grefve *E. C. A. Piper*, *P. J. von Ehrenheim* och

R. G. von Hedenberg, hvilka yrkat, att utskottets hemställan i denna punkt måtte erhålla följande lydelse:

»att Riksdagen, för den händelse att kamrarne fatta sammanstående beslut med anledning af Kongl. Maj:ts hos riksdagen gjorda framställning om ändring af 1, 3, 6, 27 och 52 §§ i värnpligtslagen den 5 juni 1885, må med afslag å herrar H. Anderssons, L. Pålssons, J. Eliassons, A. P. Danielsons m. fl. och P. G. Peterssons ofvannämnda motioner under förutsättning af motsvarande lindring i rustnings- och roteringsbesvären, besluta:

att i de skatter och utlagor, som med tillämpning af bestämmelserna i kongl. kungörelsen den 5 juni 1885, angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, blifvit nedsatta med trettio procent, ytterligare nedsättning skall, under iakttagande i tillämpliga delar af föreskrifterna i berörda kungörelse, från och med år 1891 ega rum med tio procent af det belopp, hvarå nyssnämnda nedsättning beräknats;

att i de fall, der nedsättning i skatt eller utlaga enligt kongl. kungörelsen den 5 juni 1885 bör ega rum, men icke ifrågakommer förr än efter 1891 års ingång, nedsättningen bestämmes till fyratio procent af det belopp, hvarå enligt samma kungörelse nedsättningen skall beräknas;

att den till Sala bergslag förut utgående, men numera till statsverket indragna grufvedrängshjelpen af hemman inom åtskilliga socknar i Vestmanlands län från och med ingången af år 1891 nedsättes med ytterligare tio procent af det belopp, hvarå den jemlikt kongl. brefven den 13 juli och den 25 november 1887 medgifna nedsättning af trettio procent egt rum; samt

att den ersättning, som jemlikt kongl. kungörelsen den 3 februari 1888 bör utgå till egare af skattefrälsehemman, hvars skattefrälseränta, ehuru varande af den beskaffenhet, som afses i § 1 af kongl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen af skattefrälseräntor, kronotionde, som innehafves under enskild eganderätt, samt arbets- eller hofveriskyldighet till skattesäld kronoegendom icke blifvit af statsverket inlöst, skall, under iakttagande i öfrigt af bestämmelserna i nämnda kungörelse, från och med år

1891 utgå med fyratio procent af räntans belopp, beräknadt på sätt i samma kungörelse föreskrifves» ;

af herr *H. P. P. Tamm*:

»För min del anser jag att en definitiv lösning af skattefrågan är nödvändig, men deraf följer icke att jag icke kan biträda hvarken den kongl. propositionen eller de väckta motionerna.

Då afskrifning af en på viss förmögenhet hvilande ständigt statsinkomst skall ske och detta af så på skattesystemet ingripande art som dessa skatter, synes mig att man *dels* bör taga i betraktande ej blott större tillgång i statskassan för stunden, utan äfven huruvida kvarvarande skattetitlar verkligen kunna erbjuda någon stadig ökning i framtiden, så mycket mera som ingen lär betvifla, att statsbehofven städse växa i nutidens under stark utveckling stående samhällen, *dels* tillse, att skattejemkningen sker på så sätt, att den utjemning af skattebördan, som sker, må drabba förmögenheten och ej de ekonomiskt svagaste klasserna i samhället. Då, så vidt jag kan fatta, dessa förhållanden ej nog beaktats uti hvarken Kongl. Maj:ts proposition eller de i ämnet väckta motionerna, utom herr L. Pålsson, med hvilken jag af andra skäl ej kan instämna, har jag redan häruti funnit en svårighet att instämna i de föreliggande förslagen.

Då en ökning af öfningsdagarne för bevärigen — synnerligen som denna först efter flera år kommer att inträda, under det att lindringarne skola genast utgå — är en ringa förstärkning af försvaret, då den lemnar den för försvaret viktigaste frågan i arméns organisation alldeles oberörd och obestämmd;

då denna gamla tvistefrågas upprepade återkomst till behandling både, såsom erfarenheten visat, verkar störande på riksdagsarbetet och genom gång på gång ökad utvidgning af de beväringsskyldiges värnpligt en ständigt ovisshet och oro framfödes och underhålles i befolkningens sinnen, hvilken helt naturligt framkallar ökad motvilja mot hela försvaret,

befarar jag att dessa frågor ej kunna lösas genom partiella förslag, hvilkas följd antagligen blefve, att dessa skatter nog afskaffas, men försvaret lemnas oordnad.

På hufvudsakligen dessa grunder har jag ansett mig böra yrka afslag å såväl Kongl. Maj:ts förslag som de i ämnet afgifna motioner» ;

af herrar *S. Nilsson* och *A. Persson* mot vissa delar af motiveringen.